

Mátyus Melinda

EGY VÁLÁS TÖRTÉNETE

a végéről

Elkésem a színházból, a teremben percek óta sötét van már.

A színházból mindig elkések.

Az ültetőnő az egyetlen üres székhez vezet, és nagyon, nagyon hálás vagyok. A székek türkizek, közepesen kényelmesek.

Nem nézek jobbra, de így is érzem a szagát, és hallok a légzését. Ő az. Olyan, mintha lihegne.

Olyan, mintha újból mellettem horkolna.

Az utolsó napokban kértem, hogy forduljon kifelé, mindig kifelé. Arcal, ez a lényeg.

Csak így aluhattam, keveset.

Kifelé fordult, féloldalasan. Így is nagyon hangosan horkolt.

Úgy kell elképzelni, mint egy gőzölgő, hatalmas orrszarvút, mint egy elefántot, mint egy hegyet.

A nagy testek önmagukat foglalják le.

Felálltam, amikor a bábok a *Rómeó és Júliában* éppen úgy tettek, mintha nem látnának, mintha nem is érdekelné őket, hogy a nézőközönségnek tetszik a darab.

Vagy nem. Ez a darab. Ez a *Rómeó és Júlia*.

Mert bábos előadás volt.

Ő gondolkozott, hogy utánam jöjjön-e.

Éreztem.

De már minek.

Ő is így gondolhatta.

mégis az elejéről

a. a szerelem megbillen

Azt játsszuk este, amit mindig, lefekvés előtt.

Két bárszékünk van, felülünk, egymással szemben, és nézzük egymást, nemcsak az arcot.

Elég sokáig, ebből sosem elég.

Amikor elérkezik az idő, ő kinyújtja az egyik kezét, és én tudom, hogy melyik kezemet kell nyújtanom.

Átlósan, mindketten a jobbot. Vagy mindketten a balt.

Néha csak a combon nyugtatjuk a kézfejet, néha pedig egyszerűen belénk száll az ördög, ő a jobbot nyújtja és én a balt. Így egy szövetséget építünk.

Ennek nevezzük el.

Úgy folytatódik, hogy a másik kezünk is, ugyanígy, egymáshoz ér. Bal és jobb. Jobb és bal.

Valami valamihez.

Most már egy négyzetet építünk, két-két testrészünk érintkezik, benne maradunk.

Abban, amit mi építettünk.

A kezünket összekulcsoljuk, tartjuk.

Változó, meddig tartjuk egymást, így.

Nem is tudjuk, hogy kerülünk az ágyba.

Eddig így volt. Most nem tudom, melyik kezemet nyújtsam. Elfelejtettem.

b. gyere a fürdőszobába

Mert ő éppen zuhanyozik. Olyankor fogat mosok, a fürke felé nézek, és elpirulok. Mindig. Akkor nézek rá, amikor a legszebb. Amikor felhúzza a térdét, amikor leesik a szivacs, és lehajol, amikor a csap felé nyújtózik, hogy elzárja.

Ilyenkor beszélni is szokott, hangosan, átbeszéli a zuhogást. És sokat kérdez, mindenféléről. Ha befejezem a fogmosást, a törülközőtartónak támaszkodom, és gyönyörködöm. Benne.

Minden kicsi részletben és az egészben.

Ma este biztosan tudom, hogy soha. Kimegyek és kint maradok.

Nem érdekel, hová teríti a törülközőt, és hogy hagyja maga után a fülkét. Nem is érdekes, ezek a mai tisztítószeresek olyan jók.

c. és maradj

Rácsukom az ajtót, és nem szeretném, ha kijönne. Ha bármikor is kijönne. Nem szeretném hallani, amint nyílik az ajtó, pedig tudom, az ajtó nyílni fog.

A bárskéket, a sajátomat az ajtóhoz támasztom, utána mégis elveszem. Mert ez már úgymint magától megoldódik.

d. kivonulás

Kijön, mint egy ébredező kandúr, mint egy bogár. Olyan lassan. Körülnéz a konyhában, és látja, egyedül én mozgok, minden más mozdulatlan.

Úgyhogy engem néz. Mert, ahogy mindig mondta, a mozgásom olyan szép.

Nem tudja megmagyarázni, csak úgy szép.

Meztelen vagyok, meleg ez a lakás.

Lehetne holnap egy olyan paprikás, mint a múlt héten?

Lehetne egy olyan pudingos valami utána, csak mert rég nem készítettem? Én.

Lehetni éppen lehet, de miért éppen ugyanazt?

Annyi finomság létezik a világban, ezeket sorra kipróbálhatnánk, és olyan jól telne az élet.

Neki mindegy. Mert ő mindent szeret.

A kávéfőzőgépet takarítom, kihúzom a csepegtetőtálát, lehajolok és kiöntöm. A vizet és a zaccot.

A kosár szélének ütögetem a tálát, többször, megint és megint, a fejem is felveszi a ritmust. Tehetetlenségi erő.

Nem guggolok, azt nem szeretem, csak egyszerűen lehajolok, ruganyosan.

Látszik, hogy friss a bikinivonalam, látszik, végig és egészen. Tudom.

A nap bevilágítja.

e. a kávéfőzőgépnél, még mindig

Felállok és takarítom a gépet tovább. Már állva. Olyan szürkés, olyan semmilyen.

Valamire gondolok, veled kapcsolatban, pontosan nem is tudnám megfogalmazni, az érzés még formátlan.

Olyasmire, hogy mégsem kellene elsietni ezt a döntést.

Lehet, hogy még szerethetném, ha most rögtön.

Ha most azonnal érkezne. Megpróbálhatnám.

Megpuszítja a hátamat.

És meg is simogatja. Drága kiscica.

f. és a konyha közepén

Öltözni kezdek, mert fázom. Fehér póló és bugyi. A bugyimat fordítva húzom fel, elég gyakran így sikerül, teszek-veszek a konyhapulton. Almahéj, kávézacc, ilyesmi.

Fordított bugyiban.

A bugyi fehér cetlije kifelé tátong, érzékeny a bugyimra. Szereti. Ha fekete, azért, ha köldökig érő, azért, csipkés, kopott, narancssárga, mindegy neki. Mert a bugyi olyan, mint a test.

Feltár.

A test lelke messziről látszik.

Megfázol, szívem. Öltözz!

Digidigidigidi.

g. gondolkodás

És rögtön utána arra gondolok, hogy megfordult, ez az egész megfordult.

Nem is tudom.

Hogy legyen.

Visszamegyek a fürdőszobába, és festeni kezdem a szememet, addig gondolkozni lehet. A szemöldököt, utána a szemhéjat, legvégül a pillát. Szempilla.

A tükörben is gondolkodom.

Amikor a bal szemem kész, befütyül a teafőző. Kiszaladok, olyan az egész konyha, mint a túlvilág.

Semmi nem változott, mégsem találok semmit. Nem is értem, miért jöttem én ide valamikor.

És kivel.

h. *tényleg*

Már bent van, olvas és zenét hallgat. Mint minden este.
A zenéje tele azzal a rengeteg semmivel.
A zenéje nem zene. De hallgatok.
Leülök én is, és olvasok, valamit. A könyvet kinyitom, pontosan nem tudom, mi is ez.
Regény, vers vagy egyszerű képeskönyv. Gyermekeknek.
Látja a két szememet, a balt és a jobbot.
De nem látja. Hogy csak a bal.
Én is elfelejtettem.

kettő

1.

Elmentem, de csak azért, hogy ne lássam. Elmehettem volna anélkül, hogy szóljak, de én megmondtam, hogy elmegyek. Csak a boltba. Megkérdezte, hogy mit akarok venni, rávágtam, hogy kenyeret.

Volt otthon kenyér.

Menjél, ahová akarsz. Felőlem.

Körbefutottam, körbe-körbe. Rétfalván ki, Kúronékon át, a Papszorosán vissza. Nem tudom, hányszor.

Hazaértem és csend volt, csend. Bementem a szobába. A kanapénál állt, két kezével az asztalra támaszkodott. Ó! Ennyit mondott. Kihúzta a kését a csizmájából, és meglódult.

Nem kifelé futottam. Megéreztem, hogy mit kell, az asztal másik oldalához kell, kerültük az asztalt, elég sokszor.

Asztmás. Ez akkor jutott eszembe, amikor lassulni kezdett, az elején nem, úgy két-három kör után. Az elején repültem, aztán észrevettem, hogy a háta mögé kerülök.

Lassítsak, így.

Lezuhant, a kés kiesett a kezéből. Kifordultam a szobából, és tovább, ki, az utcára. Arra emlékszem, hogy ráznak, sokan voltak ott.

Azért írok, mert azóta nem tudok beszélni. Próbáltam, háromszor. A számon ordítás jött ki. Többet soha.

2.

Elmentem, de csak azért, hogy ne lássam. Elmehettem volna anélkül, hogy szóljak, de én megmondtam, hogy elmegyek. Csak a boltba. Megkérdezte, hogy mit akarok venni, én rávágtam, hogy kenyeret.

Volt otthon kenyér.

Menjél, ahová akarsz. Felőlem.

Körbefutottam, körbe-körbe. Rétfalván ki, Kúronékon át, a Papszorosán vissza. Nem tudom, hányszor.

Hazaértem és csend volt. Bementem a szobába. A kanapénál állt, két kezével az asztalra támaszkodott. Ó! Ennyit mondott. Kihúzta a kését a csizmájából, és meglódult.

Nem kifelé futottam. Megéreztem, hogy mit kell, az asztal másik oldalához rohantam, kerültük az asztalt.

Asztmás. Észrevettem, hogy lassul.

Két-három kör után. Az elején úgy repültem, mint az őrült. Aztán észrevettem, hogy mindjárt a háta mögé kerülök.

Lassítsak.

Így.

Kifutottam az utcára, és ordítottam, ahogy a számon kifért. Segítség!

Segítség!

De senki nem jött ki. Mert megszokták.

Segítség, az uram meghal.

Erre három vénasszony futott, az egyik ingben.

Én arra gondoltam, hogy jó, ha ilyenek jönnek, segíteni.

Sokat fognak beszélni, összevissza.

Az uram meghalt, nem rögtön, de mire kijött az orvos, vége volt. Az inges vénasszony visítózott, törölgette az ujjait, mindenbe, az ingbe, az abroszba, belém.

A nevét nem írom le, úgysem ismeri senki.

Nem tudom, honnan jött az a sok vér. Mert az orvos azt mondta, hogy a szíve vitte el.

Kimentem az udvarra, és hánytam, sokat.

Nagyon sokat, az ibolyabokorra.

Már jól vagyok.

A HUSZONÖTÖS KÓRTEREM

magunkról

Egy hete fekszem ezen az ágyon. Éppen elég ideje ahhoz, hogy megismerjem a szobatársaimat.

Arról volt szó, hogy kétágyas szobába kerülök, mégis itt találtam magam, ebben a keskeny, huzatos, neonfehér szarban. Ronda és négyágyas.

Nem szoba. Börtön.

A szobatársaim úgy emlegetik, folyton-folyvást, hogy szoba. Mintha ezt az egy szót ismernék. Mintha az összes többi szót elfelejtették volna.

Szoba, szoba. Négyes szoba, huszonötös számú szoba, a szobába hozzák a vacsorát, szoba, a látogatók bejöhetnek a szobába, nem mindig, a szoba linnóleuma zöld, a szoba büdös, vakító, éjjel-nappal, a szobában csengő van, a fejünk fölött, és a szobába hívhatjuk a nővért.

De nem hívjuk őket, soha.

Szúrnak, már az ajtóban.

Egyetlenegyszer mondta az egyik beteg, hogy kórterem.

Amikor telefonon magyarázta az anyjának, hogy lehet ide bejutni.

Második emelet, huszonötös kórterem, ablak melletti ágy. Hármas.

Mondja azt, hogy csakötpercre.

Ez nagyon fontos, ez a kulcs.

De túltettem magam ezen az apróságon.

Legyen szoba.

Most sokkal, sokkal nagyobb a baj.

Mindent nagyon részletesen leírok.

Hogy ne bolonduljak meg.

Otthon általában mindent elmondok, ami a bőröm alá beül.

Ezzel a dolgokat kiszabadítom, és így élni lehet.

Egy ideig.

Mert megtöltöm beszéddel a levegőmet, a fülem mögötti szellőt.

Ez a sok beszéd kiáramlik belőlem, körülöttem zümmög, és elhiszem, hogy mások vannak itt.

Hogy nem én vagyok.
Néha másra vágyom, arra, hogy mégis én legyek, egyedül, olyankor ez a sok beszéd az enyém marad.
Mindenki mást visszatolok, a saját életébe, messze.
Úgyhogy, rajtam múlik.
Hogy mikor ki beszél.

Most ez nem elég. Mondom, sokkal nagyobb a baj.
Mást kellett kitalálnom.
Nagyon furcsa, hogy éppen ez jutott eszembe. Olyan furcsán érzem magam.
Hogy így mindenkihez egyszerre beszélek. De fontos, hogy mindent tisztázzak.
Mert ez már igazságügyi kérdés.
Én csak leírom, mindenki döntse el maga.
Értelmezze a helyzetet.

A kettes beteggel kezdődött, amikor nem fogadta el a diagnózisát.
Májcirózis, egy rezidens jelentette be.
Ki hisz egy rezidensnek, kit érdekel, mit mond egy rezidens.
Nem is ivott olyan sokat. Hogy éppen májcirózis legyen.
Kötőszövetes-heges átépülés, kóros májműködés.
Folyadék-felhalmozódás a hasban.
Aszcitesz.
Asztitesz?
Nála pont igen.
De ez csak egy szó. Asztitesz. Nem kell érteni.
Az a lényeg, hogy ne igyál.
Ne igyon, alkoholt.
Reggeli után, akkor már lehet? Nem az éjszakára gondol.

Délre a feje, a nyaka és a csuklója tele vékonyabb és vastagabb csövekkel.
Egyáltalán nem lehet, vacsora után sem lehet, egész nap nem lehet.
Napokon, heteken át. Tulajdonképpen soha.
Úgy kell elképzelni, mintha az ember visszatérne a gyermekkorába, tejszeletre és kakaóra.
Palacsintára.

Amikor a nagyanya hozza ebédre a palacsintát, a csöveket kiveszik, mindenéből.

Tíz percre, megígéri. Ez az orvos, ez a rezidens.

És megeheti a sok-sok finomságot.

A tíz perc elég ahhoz, hogy megegyen körülbelül négy palacsintát, és annál többet nem is szabad.

Mégiscsak májcirózis.

Ez a beteg az ablak alatti ágyban fekszik, és mindannyian irigyeljük, már első naptól, a levegő is jobb.

Második napra kiderül, hogy nem.

Így is irigyeljük, mert jobb a kilátás.

A szemeit csak a homlokához ragasztja, és rögtön ott a nagy fűzfa. Pont az arcában, világoszöld és jó nagy.

Mi csak fehér falakat látunk és két ajtót, az egyik a folyosóra, a másik a budira visz.

A budit fürdőszobának nevezzük, de csak budi van benne és mosdókagyló.

A mosdókagyló persze mocskos, az egyes beteg szerint a hármas belepisilt.

Nem tudom, mit higgyek.

Próbálunk szabályt hozni, mikor ki mehet, mégiscsak kell valami sorrend, amihez tarthatnánk magunkat. Mert itt mindenkinek egyszerre kell pisilni.

Szerencsénk van ezzel az ablak melletti beteggel, csöveket kap, innen kezdve nem mehet a fürdőszobába.

Egy négyzetméter az egész, négy személy túl sok volt rá.

Az ablakon redőny van, ahogy mondtam, csak a kettes beteg lát ki rajta.

Egy kicsit, valamennyire. Nem ér végig a műanyag redőny, az alja hiányzik, olyan tízcentinyi rész, azon keresztül kukucskál.

Az eget nem látja, de minden mást nagyon.

A fűzfát, a másik kórházépületet és a madarakat, ha jönnek.

Prímán, mondja a hármas beteg, biztos prímán ki lehet látni.

A redőny világosbarna.

Szarszínű, mondja a hármas.

Ki nem állhatom ezt a primát, ezt a szót, ez a hármas beteg pedig ezt nyomatja, reggeltől estig.

Ideggörcsöt kapok. Agybajt. Én ennél sokkal kifinomultabb vagyok.

És úgy veszem észre, az egyes beteg is.

A hármas beteg ötpercenként ránéz, az egyesre.

Körülbelül egy percen keresztül nézi, gyűlölködve, szünetel, és megint nézi.

Príma, mondja utána.

Az én ágyamtól a hármas ágy balra, az egyes jobb oldalra esik, és ez nem véletlen.

Milyen az az asztitesz?

Milyen, milyen, és az orvos faképnél hagyja a kettes lakót.

És a kettesbe ekkor beleköltözik a balsejtelem, hiába a kivételes, ablak melletti hely. Mondom, ezzel kezdődött a baj.

Nem fogok meggyógyulni, innen kezdve tízpercenként ezzel nyomaszt minket.

De mi csak elengedjük a fülünk mellett. Végül is, mind betegek vagyunk.

Az egyes betegre úgy gondolok, mint egy kakasmandikóra.

Nem tudom, miért éppen ez jut eszembe. Ránézek, a fejére, és arra gondolok, kakasmandikó.

Lennebb, a nyakra, és még lennebb, a keskeny törzsére, megint kakasmandikó.

A haja festett vörös, és magas hangja van, az első nap tisztázza, hogy homoszexuális.

Éppen egy homoszexuális.

Meglepődünk, mi tagadás, nagyon meglepődünk.

Így közelről kicsit más, tulajdonképpen teljesen más. Egynolcvan magas, vékony csontozatú és gyorsan beszél.

És milyen az élete, kérdezem. Mert nem tegeződünk.

Hát, biztos más, és hasra fordul, elég hosszú időre.

Lehetne bővebben, kérdezi most már a hármas, és el sem hiszem, hogy bekapcsolódik a beszélgetésbe. Eddig csak gyűlölködött, a primázással, a foghegyes tőmondataival, megutáltatta magát.

Lehetne kicsit bővebben?

Lehet, de nem hiszi, hogy van értelme, és látom, ez az egyes is rokonszenvesebbre vált.

Az ilyesmit nem lehet megmagyarázni, az ilyesmi csak úgy van.

Pont úgy, mint ami nem ilyesmi.

Drága, drága László, mondja mindig a szerelme, általában este, későn, mert szinte hétig dolgozik.

A haj, a nyak, a hónalj, a has. Minden.

A hónalj.

Lehetne még bővebben?

Nem lehet, ez pont olyan, mint egy nő és egy férfi között.

Azt sem lehet bővebben.

Persze, könnyen beszél, ez az egyes beteg, magas polcról, magas hangon, azzal a festett hajával.

Egy csó sem fut a teste közepébe. Hasra fekszik, amikor kedve tartja, vagy éppen oldalra.

Olyan, mintha egészséges volna.

De nem az, tudjuk. Előttünk nincs titok, itt mindent hangosan mondanak, mindenki, orvos, látogatók, nővérek, és látjuk is, kit hol szúrnak. Vénna és fenék.

A betegségünk a személyazonosságunk, második nap este mondom ezt, úgy félhangosan.

Az égvilágon mindenki bólogat.

Az egyes beteg ágya alatt barnás bőrönd fekszik, csak az ő ágya alatt van valami.

Mi leadtuk, mind a hárman, ahogy kérték.

Mi van abban a bőröndben, kérdezem második nap, reggeli után.

Főtt tojást, margarint, kenyeret és teát kapunk.

A májcirózisos nem kap főtt tojást.

Egy kevés váltóruha, de főleg a könyvei, a kedvenc könyvei vannak a bőröndben.

Olvas is?

Ha meggondolja, állandóan olvas. Reggeltől estig olvas.

Odamegyek, a bőröndhöz, egyszerűen nem bírom ki.

Mert nem hiszem, hogy valakinek ennyi kedvenc könyve volna.

Amikor a vécén van, ez az egyes lakó, akkor.
Székrekedéses, jó sokáig tart, úgyhogy bőven van időm.
A bőrönd feszes, dagad a sok könyvtől, érzem, hogy igaza lehet, ez tényleg könyveket cipelt ide.

Nem fogok meggyógyulni, mondja a második beteg, az ablak alatt.
Asztiteszem van.
Megbolondulunk ettől a siránkozástól.
Már másodszor mondod, hogy nem fogok meggyógyulni, megbolondulok ettől a siránkozástól.
Hát mi is betegek vagyunk.

a diagnózisokról

Két nap alatt már mindent tudunk egymásról, számba vesszük egymás betegségét, mindannyian megkönnyebbülünk.
Mert senki nem lóg ki a sorból.
Úgy érezzük, vagy mind meggyógyulunk, vagy senki, olyan egyformácska a körképünk, ahogy a nővérek mondják.

A második betegről már mondtam, májcirózisa van.
Lehet, hogy nem a legsúlyosabb fajtából.
Ez mit jelent, ez jelentheti azt is, hogy meggyógyulok?
Az orvos csak a következő héten mondhat többet, inkább azután.
A második beteg mégis úgy gondolja, hogy meggyógyulhat.
Nézzünk rá, nem fáj semmije, az égvilágon semmije.
A gyomra, a belei, a mája, semmi.
Ha nem fáj semmije, akkor meggyógyulhat, nem?
Nekünk nincs kedvünk beszélgetni. Az orvosok rég kimentek, mindhárman a plafont nézzünk.

Magamról annyit mondhatok, amennyit nekem mondtak.
Vastagbélproblémával érkeztem ide, vastagbél-daganatom van.
Nem nagy, egész kicsi, legfeljebb közepes.
Az orvosnő leül az ágyamra, a lábamhoz, és megfogja a bal kezemet.
Ne adja fel, maga olyan értékes ember.
Ezt csak nekem mondják, és csak az én ágyamra ül le a kezelőorvos.

Egyek csicsókát, articsókát, póréhagymát. Amikor hazamegyek, mert itt nincs.

A kis füzetembe azonnal bejegyzem, hogy csicsóka, articsóka, póréhagyma.

Lehetne pontosabban, ezt az én betegségemet?

Colorektális daganat.

Ettől kezdve nehezen állok fel az ágyból, nehezen megyek el a vécéig, nem alszom, és alig lélegzem, nagyon-nagyon rövideket.

Így együtt nem tetszik ez a két szó.

Az egyes számú betegnek végbélproblémája van, a festett haja töredezeni kezd.

Öt napot kell várni a műtétre. Amikor az orvosok kifelé indulnak a nagy vizitről, hallom a főorvos hangját: szerencsétlen.

És még ezt is mondja: szerintem fölösleges kínozni.

Az egyes beteg elfordul, pont ekkor, vajon mennyit hallhatott.

Az ő helyzetébe képelem magam, és sajnálom.

Nekem még senki nem mondott ilyent.

Félálomba szédül, egész napra, fogalmunk sincs, mi jött rá.

László, László, órákig nyögdecseli.

Fárasztó, már fogalmunk sincs, ki a László, ő vagy az a másik.

A pizsamája felgyűrődik a nyaka köré.

A hármas beteg gyomorrákos, ő is csöveket kap. És zacskója is van, ráadásul átlátszó, sajnos, mindent látunk.

Príma, mondja a zacskóra.

A zacskójáról mindig az én betegségem jut eszembe.

egy könyvről

Harmadnapra az egyes beteg, a festett hajú végre magához tér.

Mégis, miért hozott ennyi könyvet, kérdezem.

Mert, amióta itt van, egy árva betűt sem olvasott. Kézbe se vette a könyveit.

Ezek tényleg könyvek?

Most elég barátságos.

Megszámolom, harminchárom könyv.
Felhatalmaz, csak engem, kivehetem, megnézhetem, szortírozhatom.
Délre az éjjeliszekrényekre helyezem a könyveket, egyelőre mindenki
egyét kap.

Színek szerint választunk.

A hármás beteg sötétzöldeset kér, az ablakos kettes finom kéket, az egyes-
nek édes mindegy. Tapintatosan a vállához simítok egy gyönyörű sárgát.

Végül is, neki köszönhetjük ezeket a színeket.

Én feketés-zöldes-kékeset választok, és az összes többi visszacsomagolom.

Örülünk ezeknek a könyveknek, színt hoznak az életünkbe.

Simogatjuk, kopogtatjuk, mindig máshol állnak, foglalkozunk velük.

Olykor az orvoságok mellé, máskor kissé távolabb csúsztatjuk.

Az éjjeliszekrényünkhöz nőnek.

Én este lapozgatni kezdem az én könyvemet.

Melyik ez a könyv?

Azért kérdez ilyent, ez a festett hajú, mert művelt ember.

Azért hozott ennyi könyvet.

Hangosan olvasom, de csak neki, *Szent Lajos király hídjá*.

Én is tanult vagyok, érettségiztem.

Csak az embernek ezen a helyen, éppen ilyen súlyos betegségben nem jut
eszébe az ilyesmi, hogy olvasson.

Mindannyian vérszemet kapnak, mind a hárman, olvassam nekik is, han-
gosan, ne csak a címet.

Ilyen címmel érdekes lehet ez a könyv, biztosan valami kalandos.

Hát, megpróbálhatom, de az olvasás soha nem volt az erősségem, in-
kább a matematika.

Az egész kórház könyvelését elvégezném, könnyedén.

Az ember csak számol, összead, oszt, szoroz, és olyan jó, amikor kijön
az eredmény.

Megdicsérnek, szépen olvasok, és én is érzem, hangsúlyosan ejtem ki a
szavakat.

Néha azért abba szeretném hagyni, fáradok.

Ha lassulok vagy halkulok, rögtön óbégatnak.

Rákérdeznek a tartalomra is, elég gyakran, mert nem értenek mindent.
Ilyenkor megmagyarázom.
Olykor pedig bonyolultabb kérdéseket tesznek fel. Ezekhez már én sem értek, nem tudok segíteni.
Az első beteg igen, látom a szemén.

Juniper atyáról olvasok.
Egy buzgó pap vagy szerzetes. Valami ilyesmi, a különbséget nem értem.
Az sem világos, mit keresett Peruban. Hogy került oda.
Tényleg a Szent Lajos király-hídról szól a könyv, szerencsére nem átverés.

Arról szól, hogy leszakad, és sokan meghalnak. Nem éppen olyan sokan, öten.

A hármaskör szerint prima, ez tiszta prima.
Mert ma ötszázan halnának meg egy ilyen balesetben, ma annyian vagyunk, mint az oroszok.

Ez a hármaskör beteg nagyon felizgatja magát.
Kihúzza a zacskóját, hadonászik.
Kellemtelen szagot áraszt a kórteremben.
A nővér is ordít. Tiszta cirkusz.

Egy óra kihagyással folytatjuk. Nézem a szobatársaimat, lóg a kezük, az arcuk, ezek tisztára darabokban vannak, úgy képelem, mintha csöveken folyna mindenük.

Ez vágóhíd, tiszta vágóhíd, hányás, vér, szag, ennél rosszabb az sem lehet.
Volt már vágóhídon?
A kettes betegről kérdezem, de mindenki bekapcsolódik.
Nagyon megsértődnek.
Miért rontom még jobban a hangulatot?
Nem látom, hogy mállik szét mindenünk, és én sem vagyok kivétel, ne gondoljam, hogy az lennék, nézzek magamra.
Minek kell ilyesmiről beszélni.
Inkább folytassam ezt a könyvet.

Én tudom, hogy nincs igazuk, én meg fogok gyógyulni, az ember az ilyesmit megérzi.

Az én orvosom meg is mondta, tisztán, érthetően, maga olyan értékes ember.

Ez a Juniper atya pontosan utánajár, kik haltak meg a hídon, és miért éppen ők.

Szomorú könyv.

Most már nem is tudom, idevaló-e, értik ugye, pont ebbe a szomorúságba.

Ez sem jobb, mint a vágóhíd, csak valahogy szebben van előadva.

Az egyes beteg újraolvastat egy mondatot.

Vagy véletlenül élünk és halunk meg, vagy pedig terv szerint élünk és halunk meg.

Vagy véletlenül élünk és halunk meg, vagy pedig terv szerint élünk és halunk meg.

Nem elég, hogy kétszer elolvasom, csak érte, ő még kezdi ismételni is.

Azt hiszem, meg szeretné tanulni.

Nem mondok semmit, nem szeretném elbátortalanítani.

De szerintem ez még neki is hosszú mondat.

Éjszaka eljutok a második rész végéig, a harminchatodik oldalig.

El sem hiszem, harminchat oldal, ilyen betegen.

Dona Mariáról olvasok, sehogy sem tudok eligazodni rajta. És valami fiatal apácáról.

Erről a hídról zuhannak le, a Szent Lajos királyról.

Izgalmas könyv, de nem kalandregény.

A kettős beteg ezt folyamatosan szóvá is teszi, mostanában alig néz az ablaka felé.

Két fejezet alatt legalább háromszor mondja.

Szó szerint ugyanazt, mindíg, nem kalandregény, nem kalandregény.

A villanyt nem szabad eloltani, ez a szabály.

Aludni nem tudunk.

Altatókat kapunk, és a harmadik estétől mindannyian csöveket is.

Mindenkinek szó nélkül rögzítik, egyedül nekem hangsúlyozzák, hogy ez ideiglenes állapot.

Egy-két napig lesz szükségem rá.

És nemcsak úgy mondják, a kezelőorvosnőm üzeni.

Alig várjuk a reggelt, éjszaka beszélgetünk, találgatunk, holnap vajon ki lép a hídra.

Az én könyvem után majd a többi könyvet olvassuk, a másik három éjeliszekrényről, még nem tisztázzuk, ki lesz a felolvasó.

Lehet, hogy a többi könyv is ilyen érdekes lesz.

A címeket még nem olvassuk el, most csak ezzel az eggyel foglalkozunk, ezzel a hidassal.

Reggel az orvosok mosolyognak, milyen jól felszerelkeztünk.

Lám-lám, mindenkinek könyve van.

A teremburáját!

Maguk a végén elrepülnek.

Valami másvilágba.

Ez a negyedik nap olyan, mint a szerelem.

Hirtelen lesz este.

egy nagy bajról

És aznap, a negyedik estén, Manuel és Esteban történetével minden, minden elromlik.

Nem a megszokott hangon beszélünk egymással, nem is mondatokban, csúnya szavakkal veszekszünk, belevakkantunk a regénybe is.

Kizárólag magunkra gondolunk.

Próbálok beszámolni Manuelről és Estebanról, szeretném, hogy minél többen gondolkozzanak el, mi kavarthatta fel ennyire a lelkünket.

Igen, magamat is beleértem.

És nekem úgy tűnik, magát az író is nagyon felzaklatta a két fiatal fiú története.

Manuel és Esteban ikertestvérek, és ha magukban vannak, csak ételekről és ilyen hétköznapi dolgokról beszélgetnek.

És valami titkos nyelvet használnak, ők találták ki.

Szerintem nem világos, ez mire lehetett jó, mert nem voltak fontos emberek.

A fontos embereknek lehet titkolnivalójuk, lehet titkos nyelvük.

A fontos embereknél volna értelme.

De Manuel és Esteban csak a színháznak másolgatnak, rövid jeleneteket, ott pedig édes mindegy, mit másol az ember.

Úgyis mindenki elfelejti.

Mert ha valami nem valóságos, nem is érdemes foglalkozni vele vagy észben tartani.

Amikor ezeket leírom, igyekszem minél pontosabban visszaemlékezni a szövegre, erre a harmadik részre, mert mindenkit ez zaklatott fel.

A harmadik beteg, a primázó Manuel és Esteban titkos nyelvénél borul ki.

Hogy milyen borzasztó, hogy itt minden mást jelent.

És nemcsak ezek a nyomorult ikertestvérek beszélnek így.

Itt is minden szó mást jelent, mint amit jelentene.

Mindenkinél mást jelent ugyanaz a szó.

Mindig mást jelent ugyanaz a szó,

mindig mást jelent ugyanaz a szó,

mindig mást jelent ugyanaz,

mindig mást jelent,

mindig mást.

Öt-hat percig tart.

Az egyes beteg is szeretne szólni.

A hármas beteg tovább ordít, minden mást jelent.

Nézzük meg ezeket az orvosokat, édes mindegy, mit mondanak.

Másként értik, másként mondják.

És nekünk fogalmunk sincs, melyik az igaz.

Én nem értem, hogy juthatott ide ebből a szép részletből, szerintem mindent félreért.

Amikor megnyugszik, valamennyire, végre folytathatom.

Manuel szerelembe esik, gyönyörben és szenvedésben telnek a napjai.

A szenvedést az okozza, hogy a gyönyört és a szerelmet elkülöníti.

A gyönyör már nem olyan egyszerű, mint az evés.

Ez engem megrendít, nagyon sokat gondolkozom rajta.

A fal felé fordulunk, és sóhajtozunk.

Manuel, Esteban. László. Manuel, László.

A festett hajú szobatársam ezt a három nevet nyögdecseli, kezdődik újra a műsor.

Egy időre elhallgatok, mert hangosan belebeszél a szövegembe, ebbe az én regényembe.

Tiszta hiába olvasnék.

László olyan, mint Manuel. Áruló.

László áruló. László áruló. László áruló. László áruló. László áruló.
László áruló. László áruló. László áruló. László áruló. László áruló. László
áruló. László áruló. László áruló. László áruló. László áruló. László áruló.

A rohadék.

Ennyiszer halljuk, persze, kivagyunk, a másik kettő tiltakozásul be is
hunyja a szemét.

Nehezen haladok ebben a hangzavarban, legszívesebben magamban ol-
vasnék, csak magamnak, nem érdemelnek ekkora erőfeszítést.

Az az én kedvenc részem, amikor Esteban esztét veszti a fájdalomtól.

Nem nézi meg Manuel holttestét sem, a szertartásban sem segít.

Segíts nekem. Nem jössz be megnézni a testvéredet? Nem jössz be se-
gíteni nekem?

Nem.

Ezt szeretem a legjobban, azért is másoltam ide, így szó szerint.

Tudom, miről beszél az író.

Az az igazság, hogy velem már minden megesett.

Nem mentem segíteni, kétszer.

Nekem sem segített valaki, egyszer, és én majdnem belehaltam.

Nincs olyan, hogy két ember teljesen egyformán szeresse egymást.

A kettes betegnek erős fájdalmai vannak, azt mondja, bírhatatlan.

És eddig egyáltalán nem voltak fájdalmai.

Azért vagyunk itt, hogy meghaljunk, ezt ismételve.

Nem torkoljuk le, pedig nem is a könyvből való.

Én folytatnám ezt a regényt.

De a helyzet egyre furcsább, hangoskodva leszavaznak, hirtelen senki
nem akarja tovább hallgatni.

Mindeddig vizet is alig ihattam, a gyógyszereimet bevenni is alig jutott
időm, olvastam, olvastam, mint a robot.

Inkább a végét olvassuk, a legvégét, tudjuk meg végre, hogy kik halnak
meg.

Lapozzak előre, az utolsó előtti oldalra.

A kettes a szószóló.

Annál a résznél szól bele, amikor ezt mondja a kapitány Estebannak:

Azt tesszük, amit tehetünk.
Tengődünk, Esteban, ki-ki úgy, ahogy bír.
Nem tart sokáig, tudod.

Zűrzavarossá válik a helyzet, nem is értem, hogy jutottunk ide.
Becsukom a könyvet, már én sem szeretném olvasni.
Az ötvenkilencedik oldalnál abbahagyom, ezek után kinek volna kedve.
Két nővér is bejön, és elismerően néznek rám.
Mert csendben vagyok, én vagyok az egyetlen normális ember a kórteremben.

A többiek csak kiáltoznak, nem lehet őket lecsillapítani.
Az egyik nővér figyelni is kezdi, mit ismételtetek.
Értem-e, mit akar ez jelenteni?
Érteni értem, de nagyon fáradt vagyok, semmi kedvem segíteni.
Persze, én kívülről ismerem ezeket a szaros mondatokat.
László. László.

Azért vagyunk itt, hogy meghaljunk. Azért vagyunk itt, hogy meghaljunk.
Nem tart soká, tudod. Nem tart soká, tudod.
És ráadásul, csak ez a harmadik mondat származik a regényből, a harmadik rész utolsó oldaláról.
Az orvosnő is bejön, új köpenye van, ebben még csinosabb.
Nagyon várom, hogy megismételje, ne adja fel, maga olyan értékes ember.
Mindenfélét csepegtetnek a műanyag palackjainkba.

Hatodik nap, egyik pillanatról a másikra, mindenki megnyugszik, legelőször az egyes beteg.

Tulajdonképpen mi történt ebben az átkozott regényben? Miről szól?
Én nem tudnám összefoglalni, mondtam már, hogy matematikából voltam erős.

A többiek sem vállalkoznak rá, ilyen bonyolult dolgokhoz nem értenek.
És tartunk is ettől az egyestől, mi jött rá, mit akar hirtelen ezekkel a kérdésekkel.

Elmondom, miről szól a regény.

Az életben minden teljesen véletlen, erről szól a regény.

Az életben nincsenek véletlenek, a legkevésbé sincsenek, erről szól a regény.

Most mit mondjak, ez az egyes itt hirtelen nagyképűsködik. Azért kérdezte, hogy miről szól ez a regény, hogy válaszolhasson saját magának.

Én ezt nem bírom tovább. Ez diliház.
Pisilni akarok, nem kell, de megpróbálhatom, legalább telik az idő.
Reggeltől csöveim sincsenek, és ez már a gyógyulás jele.

Amikor visszajöttem, az egyes, a kettes és a hármás ágy üres volt.
Mind a négy üres.
Hívtam a nővért.
Csak nézett, óriási szemekkel.
Nézte az üres ágyakat, a szétdobált gumicsöveket, de kiváltképpen engem.
Azóta egyedül vagyok, kaptam csöveket és egy vadonatúj zacskót.